ЧАСТИНА ПЕРША

Є країна Будякія,
Хто не був, то приїжджай.
Взимку там гуде завія,
Але влітку справжній рай.

Тут живуть усякі трави:
Конюшина і Полин,
Лопухи, Люпин і навіть
Три колонії Маслин.

Тут цвітуть Кушир, Тройзілля,
Яроцвіт і Лисохвіст.
Влітку тут одні весілля,
А всю осінь строгий піст.

Вже з весни таке буяння,
Що лишень живи і будь!
І від рання до смеркання
Оси з Бджолами гудуть.

Тут угору пнуться Вишні,
Землю спушують Кроти,
Тут живуть щасливі Миші,
Бо не водяться Коти.

І хай все це проминуще,
Та веселе і просте.
Ще й строкате, запахуще...
Але мова не про те.

Мова про малого Чіпа,
Що родився Будяком,
Що його бабуся Ріпа
Називає диваком.

Це тому, що хлопчик мріє
Стати першим мандрівним
Реп'яшком, який зуміє
Підкорити Крим і Рим.

Тож із нього всі сміються,
А найбільше всіх Полин,
Так що навіть сльози ллються
З пропливаючих хмарин.

— Мандрувати, — кажуть, — хоче,
Світом топати без ніг.
І старий Бур'ян регоче,
І Кропиву душить сміх.

— Він не знає навіть літер!
— Він іще ні бе ні ме!
Ну, нехай підхопить Вітер
Або Буря підніме.

І куди його закине —
В калабань або багву.
Або Ослику на спину,
Що в брудному спить хліву.

— У Кульбаби парашута
Попроси, а краще два,—
Жалить словом зла і люта
Пожеруха-Кропива.

— Ти тримайся нас, невмійку,—
Радить Дудничка стара, —
Пропадеш ні за копійку.
— Хі-хі-хі та ха-ха-ха!!!

Натерпівся Чіп немало
Від братів та від сестер,
Ще й Оса штрикнула жалом —
Ледве, бідний, не помер.

Але якось добра сила
Серед сонячного дня
Занесла, немов на крилах,
Молоденького Коня.

Чіп збагнув: його нагода —
І приниженням кінець,
Мчить навстріч йому свобода,
Справжній Божий посланець.

І як поруч Коник гзився,
Рвали землю копита,
Мужній Чіп перехрестився
І вхопився за хвоста.

Жменьки стис — не відірвати,
Весь зіщулився й затерп,
Але щоб помандрувати,
Все він винесе тепер.

Світ йому перевернувся,
Як хвостом махнув Лошак,
Та сміливець не здригнувся,
Не покинув той «літак».

Навпаки гукнув щосили:
— Я лечу, лечу, лечу!!!
Ось нарешті, Боже милий,
Намандруюсь досхочу!

Прощавайте, всі, що кпили.
Хай між вами буде мир!
І від заздрощів горіли
Дудник, Верес і Кушир.

Вушкоцвіт наставив вуха,
Ломиніс сказав: «Дива».
А з малого відчайдуха
Так і сипались слова:

— Що для мене небезпека?
Я нічого не боюсь!
Потім чулося здалека:
— Ви чекайте. Я верну-у-усь!!!